

CULTURA FIGUERES -
11 setembre 2020 2.00 h

Per no oblidar Fages de Climent

- Brau edita la poesia inèdita descoberta a l'arxiu de l'escriptor empordanès a 'D'horitzons i calitges'

Fages de Climent va viure la doble marginació del franquisme.
ARXIU FAGES.

EVA VÀZQUEZ - FIGUERES

L'obertura de l'arxiu de la família Fages a Castelló d'Empúries no ha deixat de proporcionar sorpreses des que l'any 2002, amb motiu del centenari del poeta Carles Fages de Climent (1902-1968), els investigadors Joan Ferrerós, Narcís Garolera i Jordi Pla van començar a recuperar tota l'obra que havia deixat inèdita, en bona part per la dificultat de fer-se un lloc en un context editorial que li era poc favorable. De moment, han vist la llum setze volums, els primers a Quaderns Crema i els més recents, a l'editorial Brau, que han permès accedir a les *Memòries*, a diverses peces teatrals, als seus populars epigrames, auques i balades, i a peces clau com ara *Somni de Cap de Creus*, que no va poder ser publicada fins al 2003. Ara Jordi Pla ha reunit les quartilles dels poemes inèdits dispersos al volum *D'horitzons i calitges* (Brau), on conviuen la seva facilitat per a la sàtira, a vegades tan càustica que frega la barroeria, com assenyala el compilador, el seu delicat lirisme, i una fastuositat d'imatges pròxima al barroquisme. En tots ells hi aflora la "prodigalitat verbal" d'un escriptor culte, de sòlida formació clàssica, que treballava la llengua amb una extrema ductilitat que a vegades pot passar per lleugeresa o facilitat. Al contrari, Pla adverteix del "fons elegíac" que a vegades aleteja en els seus versos, "una pàtina del *sic transit gloria mundi*, d'allò que fou aparença i que ara és runa enmig de cendres", o també d'una "amarga ironia", com en un dels poemes que al·ludeix a l'esperança dipositada en un nou govern republicà: "Les granotes, entorn, feien cor de ploralles / de tant demanar rei, enmig de les rialles."

Fages, que havia format part de l'elit intel·lectual de la segona generació noucentista i havia contribuït a fundar la *Revista de Poesia*, amb Marià Manent, Octavi Saltor i Tomàs Garcés, va quedar relegat en la postguerra: pels uns, per la seva

connivència primera amb el nou règim; pels altres, pel seu passat catalanista. Aïllat en terra de ningú, com Manuel Brunet, un altre empordanès secret, va continuar escrivint pesar de tot, encara que fossin poemes d'ocasió com el que va dedicar a la seva filla Maria Lluïsa el dia de la seva “posada de llarg”, un ritual propi de l'aristocràcia rural a la qual pertanyia Fages. El llibre es tanca amb una extensa ‘Advocació a la Verge dels cimals’, probablement escrita a principis dels cinquanta, que no oculta el sentiment de soledat i l'escepticisme que embargaven el poeta en els seus últims anys. Mentre “ens ensalivem” amb aquesta nova entrega, com diu Pla, ja s'anuncia la propera edició de la important correspondència de l'escriptor, a cura de Jordi Canet.